

LJUBOMIR M. MUDREŠA
NA PUTU ČEKANJA

IZDAVAČ

JP KULTURNI CENTAR BAR

ZA IZDAVAČA:

DIREKTOR

ĆAZIM NIKEZIĆ

UREDNIKA:

MILA ČORDAŠEVIĆ

SAVREMENA CRNOGORSKA POEZIJA

RECEZENTI:

SRETEN VUJOVIĆ

VESNA ŠOŠKIĆ

PORTRET AUTORA:

NIKOLA ČUPIĆ

ŠTAMPA:

IVPE CETINJE

TIRAŽ:

500 kom

LJUBOMIR M. MUDREŠA

NA PUTU
ČEKANJA

JP KULTURNI CENTAR BAR
2015. godine

RECENZIJE

Ljubomir Mudreša „Na putu čekanja“, pjesme

Ovu zbirku čine dva ciklusa: Snoviđenje i Stazama života.

U prvom ciklusu, Ljubo Milov Mudreša, ostaje vjeran stihu iz ranijih knjiga, u najvećem dijelu zavičajnog pjevanja, u kome dominira uvijek jak patriotski naboj, krug u kome poeta postaje slavljениk, ispunjen već rečenim i patnik zbog velike nedovoljnosti u vlastitim vizijama zavičaja. Topla su jedino šećanja, žal za nekim davnim istinskim vrijednostima, pa zato Mudreša locira svoje pjesničke čežnje na „Guvnu“ koje je hranilo, i doslovno i duhovno, a bilo i mjesto donošenja najznačajnijih, a može se kazati sudbinskih odluka za Crnu Goru. Ovdje često provijavaju tople slike iz djetinjstva, odlazak iz rodnog kraja, pri čemu rodni kraj nipošto ne odlazi iz pjesnikovih misli, ošućanja, već u njima raste i živi svoj poseban i potpuniji život.

Zato Kameno more.., ljepota u vremenu biva neraskidivo povezano sa Mojsijem, prvijencem u kamenu! Tako pjesnik uspijeva oslikati i bezvremenost zavičaja kroz darivanje prepoznatljive biblijske dimenzije, one koja je u svom veličanstvu ljubavi izvan vremena i izvan prostora, dakle, vječna!

Iz ovog „miljea“, uslovno govoreći, izdavaju se pjesma „Bili me đe“ u kojoj pjesnik sebe ne prepoznaje u iščašenom poretku stvari, osmom krugu života ili pakla, svejedno, do mjera da oseća svoje vazdušasto, pjesničko biće jače nego u konkretnom postojanju, ali utoliko i bolnije jer ovozemeljsko bivstvovanje nam nije dato bez razloga! Sa svakim od zemaljskih bića Stvoritelj je imao jasan plan, a na njima je bilo da otkriju svrhu. Mnogi je, nažalost, do Sudnjega Dana nijesu otkrili, a plan je tu, na dohvat!

Tu se mogu slobodno naći, po mom skromnom mišljenju, i najefektnije pjesme kratkoga stiha u kojima je cijeli stih često dvoslovna riječ, pa se time upućuje na samo Postajanje kome pjesnici po svome biću moraju biti bliski: I prvo bi riječ!

Posveta bezimenima se neminovno vraća guvnu iz koga bježe vječiti oganj, oganj iz pepelišta Feniksovog! Da se zna i ne zaboravi

kako su najvrednije žrtve na oltaru domovine, sjedinjene sa prostorom, a o prostoru se ne kače odlikovanja; Crna Gora je prigrllila svoje najbolje bezimene sinove, koja su vlastita imena utkali u njeno; A što će Pravedniku spomenik?

„Spomenik je vašega junaštva
Crna Gora i njena sloboda.“

A treba progovoriti, ne zbog „bezimenih“, već zbog onih koji su već za života sebi podigli nezaslužene spomenike. Spomenik i najveća planina je kućni prag, nepokretni prag. Onaj koji su naši preci odnosili na druge kontinente da bi i tamo preko okeana neka kuća imala pravo da se nazove DOM!

Pjesnik sve pamti i ne prepušta zaboravu.

Drugi ciklus pjesama uglavnom predstavlja pjesnikovu vještinu upitanosti pred emocijama, jezikom, čudesnim svijetom poezije, koja može sve, a uvijek ostaje nedovoljna unutar sebe, pa se riječ rasprskava poput munje, da bi svoj smiraj našla u doživljenom, koje je uvijek veće od rečenog, a manje od mogućeg.

Pjesnik, ako to istinski jeste, ostaje zarobljenik ovih lutanja. Riječ „lutanje“ se može uslovno upotrijebiti u nedostatku boljeg izraza, stoga što je pjesnik unutar njega i zarobljenik i

gospodar, onaj koji i nepoznate duhovne predjele istražuje bez straha, kao da se jednom u nekom prethodnom bivanju već nalazio u njima.

Cetinje, maj 2015. godine
SRETEN VUJOVIĆ

SNOVIĐENJE

GUVNO

oOo

Bila je jesen kada sam došao pred Cetinjski
manstir
na Guvno.
Ono
ćuti
iako je
ogledalo
vremena i ljudi.
Sveto mjesto,
davno,
poslije dukljanskih trgova izraslo
iz naroda.
Odzvonjavaju koraci
zemlje vremena i čeljadi,
pletu brojanicu.
U kamenom zidu pečat prijesto
krune vladike gospodari.
Na sredini središte
čuva obodska slova.
U sjeni
poređani
bezimeni i glavari,
zakoni, kletve, zakletve, osude.
Mistika fluida zemlje i neba.
Čudesna
čuvaju hrišćanske svetinje,

šeme i ulišta.
 Srce zemlje
 Dinasti.
 Putokazi svijeta i naši.
 Odavde se odlazilo,
 ovđe se vrtala Gora Crna.
 Tu, baš tu, riječi ne smiju uteći u ćutanje
 zbog istorije.

oOo

(Bezimenima na guvnu)

Iz kamenog guvna
 jednoga dana
 izbiće vječna vatra,
 noću,
 danju,
 zimi,
 ljeti
 i
 lišće kad pada
 jeseni.
 Grmjet će
 i munje
 nemirne,
 kad udaraju
 u volat kameni
 u svitanje.

Bezimeni
 na kamenom guvnu
 u šećanju
 upisani
 ćute
 i
 druguju
 uzidani.

oOo

oOo

(Kako se zvahu)

Bez imena
odlikovanja
poređana
u
zaboravu
opstaju
u kolonu,
nijemi,
međusobno zagrljeni.
(Kako li se, zaboga, zvahu?)

Kamenje
zbori:
Tu
su
bezimeni
ratnici
koji su sve što su imali
dali.
Jedan
pa drugi
u redu
čekaju
vječnu
vatru
da izgore
u plamenu.

Pričaju
tiho.
Nema nas
u
jeziku,
pismu,
pjesmi,
tuzi i
molitvi.
Malo
u
naricanju.

U miru,
u buni
i
u ratu,
na guvno
održasmo
sve što imasmo
i imamo
osta na guvno.

Neka smo
kada smo
bezimeni.

oOo

(Nijemi šedoci)

Ostadosmo
u kolone
postrojeni,
u
kamenje
rascvjetali,
sa zmijama
prepleteni,
skamenjeni.

Kameni zidovi,
krivi
krugovi,
naši
drugovi,
nijemi
šjedoci.

lako smo
gumno
ozidali,
očuvali,
ostaćemo
u
vremenu
bezimni.

oOo

(Kruna u kamenom prijestolu)

Ostajemo
stražareći,
čuvajući
mjesto zbora.
Između
neba
i
zemlje,
u pričelje,
životima
popločasmo
sve puteve
i bespuće,
sva ulišta,
konačišta,
dovedosmo,
uzidasmo.

Staru
krunu
sačuvasmo
u
kamenom
prijestolu.
Sva imena
uvezasmo,
temeljima
poklonismo.

oOo

(Zbori istoriju)

Na guvnu
 smo
 postrojeni,
 u vjekove
 ugrađeni
 i
 na straži
 i
 na vatri,
 čekaćemo.
 Neka zvone manastirska
 zvona,
 sveti tamjan nek' miriše,
 ostaćemo
 u
 šećanju.

Grijaće nas
 uspomene.
 Juče,
 danas,
 sutra,
 govoriće
 naše
 sjene.
 Kost

će
 nas sačuvati.

Zbori naša
 Istorija.

oOo

oOo

(Red ispovijedanja)

Na guvnu
 nema
 varanja,
 veljanja.
 Istina
 je
 naša
 sudbina,
 zakletva,
 svetinja.
 Ovđe se
 čuva
 riječ
 volje naroda
 i
 sloboda.

Guvno pamti,
 ne prašta.
 Vraća
 presude
 iz glave
 naroda.
 Istinu
 povija.
 Čekamo
 u redu
 ispovijedanja.

(Sud vječnosti)

Nek'se čuje
 hrabrost
 i
 čast
 predvodnika
 srasla je
 u
 naša imena.

Nema
 vrijednosti
 u
 sudu
 vječnosti
 bez guvna kamena.
 Ono je naša sudbina.
 Srasli smo
 u pamćenju,
 u trajanju,
 kostima,
 riječima,
 čapuru,
 drači,
 kiši,
 kamenu
 i
 u
 Ivanovom zvonu.

oOo

Guvno,
vjekovno
ozidano
voljom
vođa i čeljadi.
Na njemu
opstajemo.

U
dane
radosti,
slave
naše,
bezimene
glave
istine
pamte
i
pate.
Biće vječne
Vatre.

Teške su
osude
guvna.
Od svake
slave

il' izdaje
ponešto
u
imenu
ostaje.

oOo

(Glava naroda)

Čuje se šapat vjekova,
 priča istorija
 predvodnika
 i ona iz glave naroda,
 đe će ako neće
 na guvno?
 Njeno
 istinsko
 mjesto.

S' njega
 išlo se u svijet.
 Putokazima
 na put,
 domaći ili izvanji,
 posebice ili u koloni.
 Svi
 su
 nosili
 šećanja
 na
 vjeru,
 čapur, draču, kamenje,
 pakost, radost, tugu, veselje,
 ljubav ili predačke sene,

žal za ognjištem,
 grobom
 i
 manitu želju za vrtanjem.
 Guvno,
 naše središte, stecište, sudilište,
 ishodište, ulište i ognjište,
 još čeka
 vječnu
 vatru.

KAMEN(U)

oOo

U sunovratu il' ljepoti,
 užaren il' hladan,
 prkosno opstaje u kamenom moru,
 vjekovima u životu,
 na zemlju il' nebu
 stanuje
 kamen.
 Van vremena
 i prostora
 upija sunčanu žegu,
 grije se na nju.

Čovjek ga drobi
 i ubija.
 Tuče,
 pa miluje.
 On
 opstaje,
 prkosi
 u utrobi,
 njedri
 nove živote
 u beskonačnosti
 kamene ljepote.

oOo

Surovost je zavijena
 u ljudskom inatu,
 il' ljepota rukom darivana,
 samonikla il' bačena,
 sve
 ostaje
 na kamenu.

U
 vječnom jakanju
 čovjeka
 i
 kamena
 usađeno
 osta
 mučenje.

Nekad se vole
 ili se kunu,
 mučeći se trpe.
 Posebno ne mogu
 u sudbinskom kodu
 razdvojeni biti.

Danju
 Il'
 noću
 grade kuće,

sela, gradove,
naćve,
ognjišta
i
grobove.

oOo

To kameno more
što sve po njemu ide
posta
mjera
životnog dosega.
Ne za kamen, no za čovjeka.

O, kamenu,
kišne kapi što upijaš,
čuvaš,
čovjeku
darivaš
da po posnoj zemlji prosipeš
i
sve uvijaš.

Jeku munja i udare groma
u sebe upijaš,
ljut si,
trpiš.
Nebesima se moliš
da vjekovima ostane
znak Božji
na Sinajskoj Gori.

oOo

oOo

U vječnom odmjeru
snage
ljudi i kamena
isklešu se
kameni
biljezi.
Osta ljepota
u
vremenu.

Vrh kameni
zemaljske mjere
poneki
ljudi
u planine
zauzeše,
konačišta
ogradiše.

Vječnost nebeskog suda
izbrisa
ljudske
biljege.

O, kamenu,
ljudska sudbino,
kamena rijeko,
matice naših života.
Mjera si kosmosa,
osa svijeta.
U tebi
čuče
skamenjene
zemaljske
mjere
vremena.

U stalnoj trci
visine
i
čovjeka
kamen trpi li, trpi.
Čovjek,
sada i uvijek
zida spomenik
sebi.
Nikako da vrh kameni
dosegne,
pobijedi,
ukroti,
zauzda.
Kada se dogodi
kamen se sruši.

oOo

oOo

Prošlost kiti
kamene
vrhove.
Ne bi
mjesta za nove grobove.
Svako vrijeme
ima mjere.
Novi ljudi
novi odabiri.

Uzdignuti
kameni biljezi
mukotrpno ljudi
sebi
ozidali,
oblacima imena kitili,
u vremenu na zemlju padali.

Kamen,
ljudski izazov,
uzidan,
usitnjen,
ostavljen,
bačen,
ostaje kamen.
Nema biljega bez njega.

Kamen kameni
ljudski um i ruke u mit te izvi,
u visini
i
ljepoti
surovosti
i
vječnosti,
sve ostavi
na početku
u
kamenu
i
na kraju
na kamenu.

Tvorac
čovjeku
u
pismu
odabra stanac,
kamen
sinajski,
Mojsije osta prvijenac
na zemlji,
u
narodu
i
ljudskom dosegu.

oOo

U vječni plamen
taj kamen
ružama
zakiti pustinjsku
draču.

I
sve se vrati.

U
kamen
osta
kamena knjiga.
Nauk čovjeku.

Dođe novi
početak.
Kameno pismo
čovjeku
prokaza sudbinu.
Korak,
pa novi korak,
Sinaj osta
osa
zemlje i kosmosa.

Božji
biljezi
postaše
uznebesje
beskraj
neba i zemlje.

SVAČ

oOo

Šapat vjekova
odzvonjava
sa
trista šezdeset pet crkava.
Idući
tebi
nosim
u
sebi
ranu
veliku.

Tron
tvog
epistolskog
prijestola
stoluje
u
dukljansku
zemlju
i
priča
o nama
u
pismu
popa
Dukljanina.

oOo

Sva povijest našeg postojanja
 osta
 uzidana
 u temelje
 klesanog kamena.
 Sve je naša u tebi sliveno.

Temelji dalekog Kim - grada
 u pustinji ječe
 u svjetlosti,
 na početku
 ti
 ostade sličan njemu
 u tamjanu,
 u
 molitvi
 i
 u
 krstu.

Svače sveti
 od razura osta jači.
 osta naše
 ishodište
 i
 ulište.

oOo

Zaspao si
 u
 kamenu.
 Zatamnjen
 si
 u
 pamćenju.

Po bunaru
 i
 veljem jezeru,
 pa
 po
 moru,
 poznaješ se
 u svijetu.

Ostavljen si
 u pamćenju
 i
 u vjeru.

Što imasmo
 i
 imamo
 sve bi naše
 u
 tebi
 sliveno.

oOo

Ispiri
te
vjera
u
tamjanu
i
molitvi.
Okači
te
na
verige
i
ognjište.

Sačuva
se
u
obzorju
uznesenja
i
pamćenja.

Svače, grade
razoreni,
uspavani,
jutros živiš
u
mojoj molitvi.

oOo

Svud okolo ruševine,
razorene crkve i dvorovi,
bedemi ti obrušeni,
sve se svilo oko tebe,
u jezeru hladiš boli.

Molim ti
se, razoreni
grade,
ostani
nam
u
tišini
i
molitvi
i
šećanju.

Sjene tvoje oličene
u temelje
opominju:
Ostavite
mjesto
sveto
u vremenu
bez vremena,
u vjekove
zapamćene.

PUT

oOo

Trag života upio šećanja,
sebe nosim u sporom koraku.
Sa mnom idu moji pozni dani
vodeći me do staroga doma.

Kud' ćeš noćas otići, čovječe,
ostat nećeš na putu vremena?
Ono ima samo jedna vrata,
svak' će preći preko tog praga.

Na tom putu niko te ne čeka,
sobom nećeš ponijeti ništa,
ostaće ti ime, samotniče,
ideje će zatrpat' vrijeme.

oOo

Vječnu igru ljudskoga raspeća
čovjeku su mora iskušenja,
pomirit se nećeš samim sobom
otići ćeš, nećeš reći zbogom.

U pobjedi ne traži poraze,
na kraj puta osta tvoje ime.
Sretni dođu do plama mudrosti,
sv'jet se divi njihovoj pameti.

Trag života upio šećanje,
sebe nosim u sporom koraku.
Sa mnom idu moji pozni dani
vodeći me do staroga doma.

MOJA ZEMLJA

oOo

Kako da napišem pjesmu o mojoj zemlji
 kad' je pjesma
 Crna Gora?
 Kako da pjevam o njoj
 kad' mi je ona jedini dom?
 (O njoj
 neki
 su pjevali,
 ali su drugi dom
 sanjali)
 Kad sam u njoj
 ošjećam se svoj.
 Kad odem
 tugujem.
 Vječna
 zemljo,
 ljepoto
 kamenja, mora i sunca.
 (Neka povijest u njeno ime pjeva)

Otačestvo
 (tako su te od milošti zvali).
 Ti, zemljo čudesa,
 sunovratu puta i bespuća.
 Okićena vijencom kamenja
 obalom si sa morem vjenčana.

Tri su vjere u te' upretene.
 Zalivana uljem
 maslinovim,
 puna sunca, žege, čapura i drača.
 Lovćen ti je
 temelj postojanja,
 tvoja mjera
 i
 vječna
 zakletva.

oOo

Puna li si ratovanja,
 radosti, tugovanja,
 svojatanja,
 praštanja,
 čežnje
 i
 ćeranja.
 Svađa, mirenja
 i
 veljanja,
 zvanja
 i
 ordenja.

Bi
 inata
 i
 izdaja.
 (takva ti sudbina)

Je l' granica istoka i zapada
 na međi Vuka manitoga?
 (Je l' to usud ili je nagrada?)

Tvoj opstanak iznad je života,
 najljuća si kad najviše čutiš.

oOo

Vjekovi su u tebe sabiti.
 Opstala si
 na oštrici
 života i smrti.
 (Otanjiš se pa snažno iziskriš)

Svjetskim
 slovom
 i
 narodnom
 voljom
 opet blistaš
 u imenu svom.

Kako da pjevam
 pjesmu
 o mojoj zemlji
 kad je Crna Gora
 pjesma?

OBALA

oOo

Mirno more i mjesto đe se s' nebom spaja,
 neviđenim fluidom svjetlosti
 ispreda ljepotu svijeta.
 Tijelo i dušu opija morska obala,
 šapat vječnosti krije tajne vodenog
 prostranstva.

U svađi valova more bijesni,
 silu udara na obalu sruči,
 danju i noću je kažnjava.

Stenju stijene valovima prkoseći.
 Od sile more se opija,
 u sreći ne zna sa ljepotom đe će,
 osta biljeg na obalama.

OGNJIŠTE

oOo

Na vatri
 ognjišta
 klate čađave
 verige.
 Na njima
 crna
 pinjata,
 vare se
 dvije
 krtole,
 ključa
 vrela voda.

Okolo ognjišta
 bosonoga đeca
 u nečujnoj igri
 troše đetinjstvo.

oOo

oOo

Klimavi tronožac
čeka oca.

U tihom koraku,
noseći lampu od gaza,
pognutih leđa,
šedi
mati.
Sijeda kosa
uvijena u crnoj marami
na glavi
miruje.
U tišini noći
nariče.
Priziva umrlu
đecu
i
davne pretke.

U iskrama
ognjišta
gubi se
odsjaj stare lampe.
Dim plačljivi
siromaštvo uvi.

Ognjište,
temelju kuće
kamene,
stanište
duša predaka.

Kolijevka
ljulja plačljivu
đecu,
ulište
i
stubište
opstanka.

Djevojačke suze,
ispovijesti i zakletve,
naricanja
bola,
razgovora
neba,
zemlje,
čeljadi
i
vatre,
svilo se oko ognjišta.

PRAG

oOo

Smjenjuju se na kućnjem pragu
osmine krugova u ljudskom životu.
Neće da ih svjetlost uvrze unutra,
nit' da ih vječnost napolju gura.

Sve tajne, želje i zavjete,
obećanja, tugu i zakletve
okolo - ognjište čuva!

Taj kameni, izlizani, kućni prag!
Kolijevka novih rađanja,
ulište duša,
graničnik dobra i zla.
(Ćuti, gleda, pamti i sve zna!)

oOo

Prag svetište tišine,
u sebi: jedan po jedan – niže:
Počinak, uspenje, ulište i ognjište.

Pamtiša trajanja i opstanka,
liže kameni vrat u koraku mimhoda.
I nikad mu dosta brojanja.

Bilo života veze u radost skamene čvrstine,
tugu umiva u suzi kiše
što ga hladi u kameno lice.

oOo

Na kamenom pragu
posljednji oproštaj na vječnom putu
biva.
I nevjesta nova
u zakletvi ga celiva.

Na kamenom pragu
ove kišne jeseni
stihovi
čame,
iza dračom zatvorenih vrata.

MUK

oOo

Muk u mojoj zemlji,
Muk na ulici,
Muk u velikom gradu,
Muk u tišini,
Muk danju,
Muk u meni.
Svuda muk.
Kao crni
Mrak.

Ne muči
pjesma,
ona
zbori.
Pjesma tužna il' vesela
nema
sapatnika, ni druga.
Slobodna
luta.
Neće da ćuti
iako je sama.

ŠLJEME

oOo

Ispod koritača stare kuće,
stenje grbavo, drveno, šljeme.

Plače od gustog crnog dima,
od snijega, kiša i manitog vjetra.
Istrajava
da u kamenoj kući čeljad sačuva.

U tužne, vesele i sretne dane,
umoran od sebe,
ćuti i vene
staro,
drveno,
kućno
šljeme.

oOo

Tigle na krivom
krovu,
na južnom
vjetru
igraju.

Gladnu
đecu,
u mukotrpu
vremena,
hrabri
stari
otac
i
medalja,
okačena
na
čađavom zidu,
iz nekog rata.

SELO

oOo

Ispod šljemena kuće,
gnjijezdo samoće,
tiglama koritača -
Omotano.

Samuju uspomene
u zidu kamena.

Na paučini ulaznih vrata
nema imena.
Jesenji vjetar s' lišćem igra,
unutra tišina spava.

ZABORAVI

oOo

Otići ću iz rodnog sela,
starim putem
i reći ću zbogom.
Odnijet ću sve svoje sa sobom.
Ništa moje neće ostati u njemu,
da ga pamtim,
da se šećam
po tom.

Odnijeću loptu i knjigu poneku,
kazne prve koje sam dobijao,
ponijeću
očeve i majčine poglede.

Sedam koza
hranilica
i nemirnog jarca
odvezaću
i puštiti
po planini.
Nek' samuju
u
divljini.

oOo

Selo moje –
 moje teško breme:
 Kako li ću uzeti šećanja?
 Kako uzet grobove predaka,
 crkvu svetu,
 školu staru,
 strogog uča,
 moja prva slova?
 Kako uzet kamen, iz mora kamena,
 kolijevku i kamenu kuću,
 neoranu očevu dolinu,
 pogled sneni u seoske zore,
 R'ječi oca - odrasti već jednom?
 Kako reći mome selu -
 Zbogom?

POVRATAK POČETKA (ŠEĆANJE)

oOo

Kako pokupiti godine prosute na putu života? Kako kada si u prolazu? Vijek ljudski omeđen je vremenom. Pitam: „O, međo, jesi li ti stvarno kraj svega?“ Da li je „smrt prozor novog života“ ili će odgovor biti u Njegoševim stihovima: „u grobu su od svega knjičevi“? Mora da postoji neki put... Ima li nade da se otvore novi prozori? On samo to zna. Čekam... Kako bih želio da me rashladi šever, onaj što u manitu igru uvlači oblake pune jesenje kiše, poskidano lišće i munje što dijele nebo. Sa tog puta nek' bježe nevjerica, iskušenja, repatice. Bježite od mene!

Poezija
 sada me čini srećnim
 u godinama,
 noćima i danima.
 Kažem,
 ona je
 ljepota uma
 i
 čista
 kao
 izvorska
 suza.

oOo

Ne mogu stihovi
 ostariti
 da ih nema.
 Poezija
 Tagora, Aragona, Brodskoga,
 Borhesa, Pasternaka, Bodelera,
 Njegoša
 što spava
 na
 vrhu Lovćena,
 je
 u vjekove vječna.

Jesu li kristali
 slova
 iz knjiga
 nad knjigama
 nove i stare Biblije
 potamnjeni?
 Ne!
 (vječno će sijati)

O,
 Toto,
 noćas hoću
 u vremenu
 vječnosti beskraj
 lbis pticu,
 što otvara
 maštu
 i
 riječ,
 da
 sleti na moje rame.
 Zbog poezije.

Sudbino,
 ostavi
 mač krvavi
 kada
 samujem,
 pišem
 šećanja.

oOo

oOo

Nek' riječi se
poređaju
u
stihove.

Sanjam,
a ne spavam,
lagano,
sa strahom,
ponovo
koračam
putem
života.

Unijeti minule godine
u novi početak vremena -
nemoguće.
A
i
što bi
mi?

Sve što će doći
nije u moći
da biram,
da opstajem.
U kotlu vrenja svijeta
nemoćno samuje jedinka
i
svemir još miruje.

Odzvonjava brdima
kameni put mog života
i
ulica mukotrpa,
ne spava
u noćima
tišina.
Jutrom, kada se vraćam
starim
putem,
uspomene
drže moje tijelo
uspravno.

Moji stihovi,
nenadano ste ispireni
iz radosti,
pijanstva ljubavi,
zamaha mržnje,
ćeranja riječi i uma.

Pjesme,
lijepe, ružne il' tužne,
ne mirujte
jer
stvarnost bi postala
mora života.

Vitlajte obrisima uznebesja,
povijte se u ulište kamena,
ostajte
u vrelo života
beskućnice.

PUT ČEKANJA

oOo

Na mjesto vjenčanja Neba i Zemlje,
na obali mora će se miluju poezija i ljepota,
u družbi božanstva i iskre sreće:
miruje unutrašnje raspeće.

Svevišnji!
Ti – jedini
razumiješ zemaljski koloplet,
u njemu vječna borba: dobra i zla - razdire ovaj
svijet.
U rukohvat svjetlosti,
razgovora neba, zemlje i čovjeka,
izranja riječ -
Bi poezija.
U igri uma i jezika
izlijeću stihovi.
Bi ljepota!
To saglasje ljube -
Poete.

Kako uteći od zla,
što prati čovjeka,
kada si na rubu grijeha?
I onda kada bježiš
da u vinu tražiš
spokoj uma i tijela?
U pjesmi nad pjesmama
nađi sebe.

oOo

Na putu čekanja stoluje slobodna volja
izazov i - ti.
Kuda poći?
Izaberi!

Srećnici tren svjetlosti ošete
u carstvu poezije.
Ljepotu riječi
sloboda u vječnost povi.

Ljubav i patnja uvijek druguju.
Nema života
bez toga!
Granični kamen u svodu nebesa
biser je zrake
uma i čovjeka!

Zar Lovćen nije kamen u vrhu
ljudskog uma,
zato ga tuku
rasturi munja i groma?
U igri vječnog ognja
kamena ognjišta,
iskre u njemu,
rađaju se i umiru.

Kosmos nije sputan u vremenu!
Čovjek na tren živi u njemu.

STAZAMA ŽIVOTA

MOJE PJESME

oOo

Moje pjesme -
Samotnice,
u korice
zaputane,
u samoći ispjevane,
suzama ste umivene,
izmučene.
U molitvi zabrađene,
u mislima
izbrušene,
iz života prepisane
bogatice.

Moje pjesme,
poganice,
istinite lajavice.
Što znadoste
to kazaste,
naljućene mučenice.
Jezikoše,
u bolijest zablislale,
u jutrima
oživjele,
iz šećanja
izlećele.

oOo

oOo

Nek' vas kude, mrze,
 il' pogrdno zovu,
 nek' vas vole
 il' bačaju,
 briga me nije.
 Ostale ste zapisane,
 vi nijeste dodvornice,
 ulizice.
 Pjesme moje -
 Slobodnice,
 i po danju
 ili noći,
 na viđelo
 izađoste.
 Brojanice,
 samosvojne
 skitačice.

U ljubavi
 uzdignute,
 zvijezdama okićene,
 dugama ste omotane.
 Ljetopisi tjelesnog užitka,
 u čekanju tražite spokoja,
 u ijedu kiptite od muke,
 u osveti gore ste od zmije.
 Moje pjesme,
 među sobom u nezboru,
 ostadoste
 samo svoje.

Na vjetru ste razasute,
 na puteve
 zapućene
 kao ptice slobodnice.

Moje pjesme,
 moje rane,
 moj razgovor stihonoša,
 ispovijest
 u bolijest.
 Radost moja,
 tugo moja.
 U samoći
 družbenice,
 u nevolji sapatnice,
 u noćima nesanice,
 kam pod glavu sujetnima.
 U tišini samovanja,
 razgovori
 o mukama
 i ljubavi.

U kamenu
 skamenjene,
 snoviđene,
 proganjane,
 moje pjesme.
 Sve što imah
 to vam dadoh.

NOĆ

oOo

Nesanico,
družbenico.

Noć
u ponoć,
u večeri,
u samoći,
u jutrima
i na javi.

Noći duge
omotane
u ćutanje
il' šaptanje,
u šećanje
na godine
brojanice,
što prodoše.

Kuda poći?
U skitanje
na obale,
na drumove,
u kafane
pored puta?

oOo

Što da činim
da ne lutam,
da utečem
da se spasem?

Idem
u novi dan
sam
i
znam:
nema
mira
bez
spokoja.

BILI ME ĀE

oOo

U osmom krugu života
visi ogledalo koraka!

Između snoviđenja
i jave,
zlo i dobro se bore!

Lucidnost življenja
i moć intelekta
dar su Njega.
(Ostalo je
mučenje uma.)

Na kraju pjesme,
ispod starog hrasta,
uvela ruža
i godine.

Osta pitanje:
Bili me
Āe?

IDEJA

oOo

Jednoga dana u meni
zaiskri
ideja
o pjesmi.

U beskrajnospirale vremena
izazov postavodilja.
U trenu nastaje
nemiri.

ŽIVOT

(Sasvim iskreno!)

oOo

Živim li neki tuđi život ili je to moj?
 Ne, ovo je moj, iako je sličan sa tuđim.
 (Reći ću istinu: sve što rade drugi i ja radim.)
 Kraj naših života je iznad nas! On je zajednički:
 moj i tvoj.
 U sebi traži spas! Raduj se svakoj kapi kiše,
 zracima sunca, sjaju mjeseca.
 Raduj se novom danu, ljubavima, ustajanju.
 Ako ti tijelo iskušava duša -
 pjevaj, čovječe! Kratko hodaćeš zemljom.
 Živi bez straha u životu jednom!

Sam se rodi. Usamljenost je kazna najveća.
 (Ne budi dio njene gordosti! Zavisnik je ona.)
 Sloboda života radost je ljudska najveća!
 Samoći u slobodi raduju se samokažnjenici.
 (Svi dođemo na sud vječnosti!)
 Vrijednosti ljudskoga življenja: slobodna volja,
 ljubav, praštanje i kajanje,
 istinski je smisao bitisanja i hrabrost
 postojanja.
 Duh ljudi prati tijelo i vječno lebdi u iskrama
 nebeske zrake!

Živiš omeđen zemaljskim vremenom.
 Ne moš' vratiti vrijeme u životu tvom!

Kraj i novi počeci u igri su kosmosa i zemlje.
 (Od drugoga ljudima nema pomoći!)
 Što sam u životu tražio – našao sam u poeziji!
 I ljepotu i radost i tugu. I ljubav i razočaranja.
 Jezikom borim se protiv jezika!
 (Poslije svega - ostaje tišina.)

JA

oOo

Poezija je otvorena knjiga.
 Ona je vječna!
 Za nju - pjesnici žive.
 Kad ne bude nje
 neće biti svijeta,
 ljepote.
 A, život - đe je?
 Tren u prostoru,
 jedinke u razdvojenom vremenu,
 spojen sudbinom,
 uvijek sam,
 na putu čekanja.

U prolazu zemaljskog života,
 mukotrp i slobodna volja.
 U trenu zaikriš
 pa se ugasiš.
 Kao u
 hodniku
 vremena:
 uđeš na jedna,
 a izađeš
 na druga vrata!

Na tom
 kratkom

životnom
 putu
 nećeš vratiti sebe -
 u prošlo vrijeme.
 Osta
 kajanje i samoća.

U inatu
 bitisanja
 poezija
 caruje u dahu
 nemira.
 Otvori prozore
 kosmičkog prostranstva,

u doživljaju
 rascvjetavaju se
 snoviđenja,
 roje osinjaci
 novih misli.
 Ne smiješ -
 da ćutiš.
 Ratuješ
 riječima, stihovima.
 Pišeš
 da se spasiš!

Pamtiš!
 Ali zasigurno znaš:
 ostarjelo je razočarenje.
 I

ti.
 Ostali
 su
 rijetki
 prijatelji.
 Među njima vjerne
 ptice.
 Neke od njih – utekle
 iz jata.
 Ostale same.
 Slobodne.
 Kao poezija!

Kao ideja
 u
 životu.
 I
 ona
 je
 sama.
 Tren vječnosti ispjevan u stihu,
 u javi il' snu.
 Za pjesnika,
 ćutanje je kazna.

Što te čini srećnim -
 samotnjače?
 Jutarnja zora, tren ljubavi, čaša vina,
 spokoj, ispovijest ispred spavanja,
 kajanje, osveta...?

Đe si
 ako nijesi
 u pjesmi?

Ti,
 litalico!
 Srećan si
 kada se
 od zaborava
 otrgne
 pjesma.
 I
 tada,
 poslije života -
 živiš!

Srećne su
 poete
 kada
 u
 nadahnuću
 ratuju
 riječima
 u
 jeziku,
 na papiru.
 Kada u mislima uhvate ideju
 vodilju
 ka tronu
 poezije.

A
 ja
 pišem
 i
 živim
 samo
 za
 jednu
 pjesmu.

JESEN

oOo

Lišće zeleno
 preli žutilo.
 (kao zlato)
 Oko
 golih grana,
 u vjetru igraju
 jesen,
 magla,
 studen
 i
 mahovina.

Na nebu
 krilima veslaju
 nebeski
 putnici,
 nabrekli
 oblaci,
 melanholija
 i
 poskidane
 ptice.

Sivilo zavi
 crne oblake
 i

prosu
na ulicu
ledenu kišu.
Preli se
jesen
u studen.

Iz kalendara
izleće
još jedan
dan.

JEZIK I RIJEČ

oOo

U mislima – zapretena,
pa rečena,
uteče mi sa jezika.
U svađama il' ljubavi,
u neslozi il' ijedu,
u noćima il' na javi,
bez oprosta.
Riječ osta!

Prokletnice, svađalice.
Ošinu ga k'o kamdžija!
(Bez oprosta
riječ osta.)
O, riječi otrovnice!

Jezičino,
velja muko,
od tebe me
čudo nađe!
Uv'jek tako
kada glava brekće.

oOo

Ratuju, svađaju se
 riječi u jeziku.
 ljed, sujeta, ćeranje, il' osveta.
 Teško bi
 kad riječi
 sikću.
 U pomami
 skaču.
 Još je
 teže
 kad se mrze
 u govoru,
 na papiru.
 Ubi ga riječ,
 ne osta
 pola čovjeka!

Rekoh mu!
 I
 bi
 što bi.
 Noći bez sna,
 dani još gori.
 Poče
 kajanje.

oOo

Riječ lijepa.
 (Osta zapamćena.)
 K'o melem na ranu
 otvori vrata razumu.

Jezikom,
 najvećim
 blagom,
 kunu,
 mrze i vole:
 ljudi
 i
 žene.

Njime zbore i pišu pisci, sveci,
 suci,
 kada su u mucu.
 U mahu govora
 izleće presuda.
 (Riječ osta.)

oOo

U riječima
 iz srca il' glave
 ponekad izleti
 mudrost poneka.
 (Zastani!)
 Odaberi.

KOME TREBAJU PJESNICI

oOo

Kome trebaju stihovi
 u pjesmama ispjevani,
 osjećanja u mudrost sročena,
 u
 životu
 tkanom
 u
 vremenu,
 u
 vijencu
 ushićenja
 i
 paćenja
 uvrzeni?

Kome pjevaju pjesnici
 na papiru,
 stihovnici,
 mučenici,
 noćobdije,
 vinopije,
 sanjari,
 slobodari
 i
 uglašeni
 gospari,

veliki i mali
boemi,
skitači,
dječaci
i bradati starci?

oOo

Pjevaju
svijetu
i
sebi.

Ostaju
pjesme,
ljubav
i
uzdah.

Osta čežnja
upletena
u čekanje.
Osta ljepota
godinama
na usnama.

Ako nema pjesme -
nema života.

IDEJA

oOo

Jednoga dana u meni
zaiskri
ideja
o pjesmi.

U beskrajnospirale vremena,
izazov posta vodilja,
u trenu nastaje
nemiri.

TOG DANA

oOo

Htio sam otići iz grada,
ostaviti
kafane, prijatelje,
nervozne putnike
sa perona,
škripu kočnica autobusa,
lavež čopora pasa
iza gradskog stadiona,
izblijeđelu
reklamu
na prodavnicu
starovaroške ulice,
tog dana.

Na peronu
odakle polaze
vozovi
otputovaću
ja.
Povešću sa sobom ostavljenu bijelu mačku
da nije sama.

Nijesam otišao niđe.
Ni bijela mačka nije htjela.
Izlećela
je

iz mojih ruku
 na peronu
 odakle idu vozovi
 bez voznog reda.
 Svi su otišli
 bez mene
 i bijele mačke
 tog dana.

LJUBOMORA

oOo

Drhtiš u mucu kajanja
 kasne ispovijesti.
 Mrziš li to?
 Ljubomoro,
 hoćeš
 osvetu, vječita bolijesti?
 Uživáš
 u čulo
 užitka i ljubavi
 samo dok traje,
 a onda se uvučeš
 u crvu sumnje
 i razaraš
 ljubav, izvor života
 i sve okolo njega.
 Nesrećna patnice,
 iz osвете ne mrzi,
 izađi
 iz uma
 i
 oduvaj
 umišljaj,
 poniženje.
 Vrijeme
 ponekad prašta.

oOo

Srećna si,
 nesretnice,
 u valu
 ljeda,
 kada
 ljepotu ljubavi
 prelije
 sumnja,
 a
 onda
 nema
 povratka.

Poslije tebe pustoš osta
 u nabreklo
 čulo
 osvete
 bola.

U
 životu osta tišina
 i
 ti.

oOo

Vječita ljudska pratiljo,
 ljubomoro,
 nesrećna budi.
 Svi novi
 dani
 životu su izazovi.

Poema „Ljubomora“ napisana je davne 1979. godine poslije posjete mom drugu koji je u jednom zatvoru izdržavao dužu vremensku kaznu, nakon čega je ostao u mom ovozemaljskom šećanju.

Dugo sam se kolebao da je, međutim, objavim. Zapravo, sve dok se nijesam nedavno šetio (2015. godine) riječi koje mi je u Budvi (1999. godine) uvaženi književnik, vizionar slobodne Crne Gore - Čedo Vuković, kazao da su slova i kosti – nešto što poslije zemaljskog života, za nama, trajno ostaje.

Šećajući se njega i njegove životne ljubavi, napisao sam poemu „Gospođi u osami“ koja je u stvari uvod u poemu „Ljubomora“.

GOSPOĐI
(U osami)

oOo

Tuguješ,
plačeš,
tražiš
drugu mušku
ruku
da te
zagrlj.

Želiš
da se pretvoriš
u stradalnicu,
u žrtvu
strasti,
što je ostavi
u njegovoj postelji.

U zagrljaju
ostade
umorno
tijelo
i uvele
usne
žene -
Preljubnice.

oOo

Na jastuku
pjevala si
ljubavnu pjesmu
njemu,
u zori
punoj laži
i
nježnosti.

Sa njim si maštala,
noći pratila.

Na svom jastuku
davala si,
uzimala
sve što se uzima
i
daje
u ljubavi.

Čekala si
novi
život što se zavi.

oOo

Na njegovom jastuku,
u danima
prevare
i
noćima
kajanja,
lila si lažne
suze
i
u zalutalom
blaženstvu
igre
nemira
i
kajanja,
naide
ispovijest
gospođe
u
osami.

oOo

Poslije svega
osta
samotna raka
na gradskom groblju,
sama,
u svome bolu.
Za mladost jednu zatvorsku,
isposničku,
tvoje suze
neće
preliti vrijeme
zaborava.

JUTARNJI ESPRESSO

oOo

U jutru,
 kad' još trljam snene oči,
 na uglu bloka trideset četiri,
 uz uličnu buku
 i treštavu muziku
 u novom pabu,
 pijem espresso dugi.
 Čitam buloarsku
 i
 običnu štampu.

Tog kišnog,
 proljećnjeg,
 jutro,
 na naslovnoj strani
 jedna dama
 blistaše
 u sjaju obnaženog tijela.

oOo

U prividu glamura i raskoši,
 u dužoj novinskoj priči,
 bez srama,
 hvaljaše darežljivost vremenog gospodina
 što je za noć kupi.

U mom gradu,
 novine pišu,
 dvije muške bande
 puščanim zrnima
 dijeljahu pravdu!

Gosti paba
 u dahu
 čitahu
 ozbiljnih lica
 i
 brojahu
 umrlice.

PROSJAK

(Na kraju mosta)

oOo

Danima, na kraju starog mosta,
 molećljivo – do suza,
 u prolaznike
 i
 mene
 gleda
 prosjak stari,
 Driša.

Ispruženu ruku
 umiva zimska kiša,
 promrzlo tijelo grije
 sinoćnja rakija.
 Novac kovani i nada:
 sutra biće
 više!

Driša, tužni
 pijanac,
 svakoga dana poslije prosjačenja
 odlazio bi u buffet stari,
 tražio utjehu u jeftinoj rakiji.
 Sporo su tekli dani
 u njegovoj samoći,
 plašio se duge zimske noći.

Jednoga jutra
 nije bilo Driše.
 Tog zimskog dana – tužan je most krivi.
 Uzida u sebe
 Drišu
 i
 uzdah tužni.

RIJEČ

oOo

U mislima
zapretana,
izrečena
u svađama
i ljubavi,
u neslozi
i ijedu,
bez oprosta,
riječ osta.

Otrže se
sa jezika,
ošinu ga
ka kamdžija,
po sred srca
riječ osta .

oOo

Prokletnica
što
uteče!
O, riječi, zloslutnice,
od tebe nas čudo nađe,
usadi se u pamćenju.
Svađalice,
poskitana
samotnice.

Kao suze pokajnice
što u mraku miju lice,
riječi su podmuklice,
um čovjeka da razjare.

oOo

Rat riječi
 na jeziku.
 U metežu
 izlijeću
 na papiru,
 još je gore.
 O, riječi, podmuklice,
 Poricanje je đavolja rabota.

Ijed sujeta,
 ljubomora,
 il' osveta,
 riječ manita.

Bi
 riječ,
 kao melem ili korbač.
 U slobodnoj volji,
 dar Božji,
 odaberi.

oOo

Kad glava ne sluša,
 a srce zbori,
 poče mučenje
 razuma.
 Kazna najveća,
 noći
 bez sna,
 java još gora.

Riječ mu reče:
 bi
 što
 bi.
 Izdrži,
 nemirni
 čovječe.

O, riječi, najveće
 ljudsko
 blago,
 iz srca il glave,
 svejedno.

oOo

Jezikom,
svojim
izrazom,
pišu poete
stihove.
Bez slobodne
volje
i
slobode
nema pjesme.

Pišu i suci
u sudnici,
kada su na mucu.
U snazi
riječi
izleću
presude.
U vremenu
prošlom
i
ovom
ostaše riječi,
prvo
ljudsko
slovo.

oOo

Ubi ga
riječ.
Od njega
ne osta
pola čovjeka.

Muči se um čovječji,
na papir
bijeli
slova kosa
i
prava.
Teške i lijepe riječi
o sreći, mržnji i ljubavi.
Šećanja ne blijede
kad te uvrijede.

oOo

U riječima
 s'
 vrha
 jezika
 ili
 glave
 ponekada
 bi riječ
 mudrost
 najveća.

Zbrka u glavi
 jezik pomami,
 zastani -
 u nakani
 odaberi.
 Što reći:
 nema oprosta.
 Riječ osta.

GRACIJELA

oOo

U danima kada je kiša
 neprestalno lila,
 stajala je na putu,
 Gracijela,
 čekajući
 njega.

Milovao je vjetar
 njeno tijelo
 i
 budio
 nadu.

Čekanje
 odnese
 opalo
 lišće.
 Jesen uvi uvelu
 ljepotu.

JEDNE BOKEŠKE ŠKURE

oOo

Kraj ofisa muževljeve firme,
u ulici dugoj pored rive,
izašla je iz crne limuzine,
zagrljena sa njim ispod ruke,
kočoperno prošla pored mene.

Gledala je izloge u staklu
i stezala gospodinu ruku.
Viđelo se da gleda u mene.
Je li htjela da vrati godine?

Ne pita se kako mi je bilo,
da l' se ljubav kupuje na kilo,
da l' vrijeme zacjeljuje rane,
da l' ga ljubi misleći na mene?

Crna ženo izađi iz mene,
nosi sobom naše uspomene,
pokloni ih vili od mermera
i zapataj škure od pogleda.

NEPOZNATO IME

oOo

Čuješ li me nepoznati stvore:
pokrao si više mojih r'ječi
nego što si svojih napisao?!
Laganje će ubit' samo tebe,
a od toga veće kazne nema.
Ne seže se tren vječnosti tako,
već u igri uma se doživi
poezija – čedo je mudrosti!

Da ukrade bilo štošta drugo,
il' verige s' moga vječnoga ognja,
možda bih ti jado - oprostio,
no ideju! A to ne opraštam!
Ideja je nektar svetoga pijanstva.
Iz nje zbori jezik sa usana.

oOo

(Postao si kradljivac riječi,
znaš ti dobro da neću pričati.)
Teško onom ko se tuđim kiti,
ne odlazi ime s' umiranjem,
majka zemlja sve pokriti ne može.
Smrt čovjeku iznad je života.

Sad' mi dani tuguju u vinu!
Život mi je zamagljen u tami.
U vremenu pohote i moći
ne zna niko što ga sutra čeka.
Sv'jet se tada ne brani od laži.
Sve se onda pretvara u ništa!

VEČE

oOo

Nebo nas pokri u večeri žudnje,
čekasmo zoru ispod palme.
Ludi me pogled na njene grudi,
grijeh si moj u ovoj noći!

Uzdahe očera vjetar sa obale,
strasti upi galeb bijeli,
ore nas ohladi u svitanje.
Noć ispod palme ode u sećanje.

JUTRO

oOo

Uranjaš u moj život tako
 sporo,
 jutro.
 Čekajući
 te,
 umoran
 od tebe
 i sebe.
 O, umorna noć
 očera mi san.

Pitam
 te,
 besana zoro,
 što
 donosi
 novi
 dan?

Snoviđenja,
 noćne
 more,
 ostaše u mene.

oOo

O, zoro,
 pitam te:
 Jesam li
 u istoj ulici?
 Jesu li
 na staroj adresi
 isti
 brojevi
 i
 ima li
 više
 noćnih lutalica?

Ulice, ulice,
 životu ste sapatnice,
 tužne ste
 i
 budne,
 uvodi vas sunce
 u još jedan
 dan.

BEZIMENA

oOo

U nemiru
noći
samujem.
U valu požude
želio sam
zagrljaj.
Čekao sam
ženu
bezimenu.

Ćutim
i
znam,
neće doći.
Tužan sam,
sasvim
sam.

Uranja
zora.
Noć
nenadno ode
u novi dan.

NADA

oOo

U
beskrajju,
na nebu,
povijen
je
put
naših života.

Ispiri
novo rađanje
i
nada,
slobodna volja,
dar Tvorca svega,
na dohvat svima
luta.

Pomeđu nje
i
mržnje,
biranje.

Snoviđenje
čuvaće
šećanje,
kolijevku,
vatru
i
ognjište.

SADRŽAJ

RECENZIJE	5
SNOVIĐENJE	9
GUVNO	11
KAMEN(U)	26
SVAČ	35
PUT	40
MOJA ZEMLJA	42
OBALA	46
OGNJIŠTE	47
PRAG	50
MUK	53
ŠLJEME	54
SELO	56
ZABORAVI	57
POVRATAK POČETKA (ŠEĆANJE)	59
PUT ČEKANJA	65
STAZAMA ŽIVOTA	67
MOJE PJESME	69
NOĆ	72

BILI ME ĆE	74
IDEJA	75
ŽIVOT	76
JA	78
JESEN	83
JEZIK I RIJEČ	85
KOME TREBAJU PJESNICI	89
IDEJA	92
TOG DANA	93
LJUBOMORA	95
GOSPOĐI	98
JUTARNJI ESPRESSO	102
PROSJAK	104
RIJEČ	106
GRACIJELA	113
JEDNE BOKEŠKE ŠKURE	114
NEPOZNATO IME	115
VEČE	117
JUTRO	118
BEZIMENA	120
NADA	121

O AUTORU

Ljubomir M. Mudreša rođen je 12. avgusta 1940. godine na Bokovu – Cetinje. Završio je Pravni fakultet i na Jugoslovenskom Institutu za novinarstvo novinarsku školu. Kao spoljni i(li) stalni saradnik radni vijek proveo je na radnim mjestima: reporter, dopisnik, komentator i urednik u Redakcijama: „Večernje novosti“, „Borba“ (30 godina), Studio B, „Svet“ RTV Makedonije, RTV Crne Gore, „Pobjeda“, „Monitor“ (pod pseudonimom Bato Cetinjski), Antena M, „Republika“, „Lučindan“ i drugim medijima.

Do sada objavio je knjige poezije:

„Suza“
 „U drugom životu“
 „Cetinjski kolopleti“
 „Sjaj stare krune“
 „Zapis na kamenu“
 „Obala ognjišta“

„Kameni prijesto“
„Svjetlost beskraj“
„Dostignuto“
„Neka mi sude“
„Brojanica“ i
„Na putu čekanja“
„Vladimir i Kosara
i druge pjesme iz Bara“

Medved, Ivo Tomnjenović, Maksim Vujačić,
 Vesna Šoškić, Mila Čordašević, Nikola Vujanović,
 Saša Lovre Božović, Tanja Fatić, Snežana Vujović
 i drugi.

Dva romana:

„Trg“ i
„Gospar“

Mudreša je, takođe, član Crnogorskog društva nezavisnih književnika, Crnogorskog PEN-a, Matice crnogorske i drugih asocijacija i udruženja.

O Mudrešinom stvaralaštvu pisali su:

Akademik Vojislav Vulanović, prof. dr Siniša Jelušić, prof. dr Sonja Tomović Šundić, mr Željko Rutović, prof. Zoran Ivanov, Milo Kralj, Budimir Kralj, Ratko Delečić, Borislav Jovanović, Sreten Vujović, Žarko L. Đurović, Bogić Rakočević, Vlatko Simunović, Vanja Kovačević, Branko Jovanović, Zoran Stanojević, Lale Novičin Brković, Vasko Raičević, Borislav Cimeša, Janko Vujisić, Čedomir Lješević, Bogdan Mrvoš, Zoran